

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 557/2025-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, Hlavná 799/63, Kráľovský Chlmec, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Cbsi/1/2018 z 26. januára 2023, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/4/2023 z 15. februára 2024, uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2ObdoV/4/2024 z 25. júna 2025 a im predchádzajúcim postupom takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2025 elektronicky a doplnenou 9. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť každému z označených porušovateľov na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že ide o vec určenia pravosti, výšky a poradia viacerých pohľadávok, ktoré sťažovateľ prihlásil podľa § 20 ods. 1 a 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov na základe uznesenia o vyhlásení konkurzu na majetok Agrokombinátu Poľnohospodárske družstvo Lehnice (ďalej len „družstvo“) na základe výsledkov predchádzajúcich súdnych sporov, v ktorých sa sťažovateľ od družstva (t. j. od zamestnávateľa) domáha rôznych pracovnoprávných nárokov uplatnených samostatnými žalobami na Okresnom súde Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) vedenými pod sp. zn. 5C 177/90, sp. zn. 9C 61/94 (prerušenými z dôvodu vyhláseného konkurzu) a pod sp. zn. 6C 13/92, v ktorom súd právoplatným

rozsudkom z 18. septembra 1995 zaviazal družstvo zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy za nevyčerpanú dovolenku.

3. Krajský súd ako konkurzný súd 24. februára 2000 upovedomil sťažovateľa, že ním prihlásenú pohľadávku v celkovej sume 581 077,04 Sk v I. triede správca konkurznej podstaty uznal vo výške 4 184 Sk vo IV. triede a poprel vo výške 576 893,04 Sk vo IV. triede, preto vyzval sťažovateľa, aby v lehote 30 dní uplatnil popretý nárok na príslušnom súde žalobou proti správcovi konkurznej podstaty. Na základe tohto upovedomenia sťažovateľ podal 23. marca 2000 žalobu proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu na Okresnom súde Bratislava II, ktorý vec postúpil príslušnému krajskému súdu. Konanie vedené aktuálne pred krajským súdom pod sp. zn. 8Cbsi/1/2018 bolo v merite vecí právoplatne skončené 6. apríla 2024. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8Cbsi/1/2018 z 26. januára 2023 žalobu sťažovateľa proti správcovi konkurznej podstaty v časti 19 149,34 eur zamietol, v časti 138,88 eur zastavil, čo sa týka výšky a právneho dôvodu, a určil, že pohľadávka sťažovateľa v uznanej výške 138,88 eur sa zaraďuje do IV. triedy. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5Obo/4/2023 z 15. februára 2024 rozsudok krajského súdu vo výroku I zmenil tak, že určil, že pohľadávka sťažovateľa v časti náhrady mzdy z neplatného vylúčenia sťažovateľa z družstva je dôvodná vo výške 756,44 eur ako pohľadávka II. triedy, vo zvyšnej časti rozsudok krajského súdu potvrdil. Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 2ObdoV/4/2025 z 25. júna 2025 dovolanie sťažovateľa odmietol. Napadnuté konanie vo veci trov nie je právoplatne ukončené ani po viac ako 25 a pol roku od jeho začatia.

4. Už samotná dĺžka incidenčného sporu vzhľadom na charakter posudzovanej veci je neprimeraná. Napriek tejto skutočnosti, ako aj na základe extrémne chaotického prejednávania sporu a na základe viacnásobne preukázanej existencie intenzívnych zbytočných prietahov spôsobených všeobecným súdom v tomto konaní (nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 416/06, sp. zn. I. ÚS 158/2010 a sp. zn. I. ÚS 199/2023) sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na súdnu ochranu (čo korešponduje s petitom sťažnosti, v ktorom sa porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nedomáha, pozn.).

5. Správca konkurznej podstaty zistenú sumu 4 184 Sk zaradil do iného poradia uspokojenia (IV. trieda) ako sťažovateľ uplatnil v prihláške (I. trieda), avšak popretú sumu 576 893,04 Sk ponechal v I. triede uspokojenia v súlade s prihláškou sťažovateľa. Správca konkurznej podstaty vo veriteľskom zväzku uviedol, že pohľadávky sťažovateľa sú uplatnené v celkovej výške 581 077,04 Sk, uznáva ich vo výške 4 184 Sk a popiera ich vo výške 576 893,04 Sk. Tento prejav však podľa sťažovateľa nespĺňa požiadavku určitého právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže (i) sťažovateľ v prihláške presne špecifikoval šesť samostatných nárokov s konkrétnymi sumami, (ii) správca konkurznej podstaty neuviedol, ktoré z týchto nárokov uznáva a ktoré popiera ani v akom rozsahu, (iii) nie je zrejmé, či popretie je úplné alebo čiastočné vo vzťahu k jednotlivým pohládkam.

6. Takýto neurčitý prejav je neplatný. Incidenčný súd mal preto túto neplatnosť skúmať ako predbežnú otázku, čo neurobil. Sťažovateľ poukazuje na to, že v dôsledku neurčitosti uznávacieho a popieracieho prejavu správcu konkurznej podstaty konajúce súdy v následnom incidenčnom spore nemali uvedené prejavy správcu hodnotiť ako platné právne úkony, mali na takúto neplatnosť prihliadať, resp. mali z nej vyvodzovať dôsledky z úradnej povinnosti.

7. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 25. mája 2022 rozšíril právnu argumentáciu o ďalší kvalifikovaný dôvod neplatnosti popieracieho prejavu správcu konkurznej podstaty z 1. októbra 1999, ktorý označil za absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže svojím obsahom, účelom a následkami odporuje zákonu, obchádza jeho zmysel alebo sa prieči dobrým mravom, konkrétne tým, že správca konkurznej podstaty poprel pohľadávky, ktoré boli riadne prihlásené, a zároveň ich neidentifikoval, čím znemožnil sťažovateľovi efektívne sa brániť.

8. Súd v incidenčnom konaní nezohľadnil žiadnym spôsobom argumentáciu sťažovateľa, ústavnoprávne nesúladným spôsobom vyhodnotil rozsah jeho námietky týkajúcej sa neplatnosti popieracieho prejavu správcu konkurznej podstaty z 1. októbra 1999.

9. Pokiaľ krajský súd uviedol ako dôvod popretia, že „*suma je v rozpore s opravným uznesením*“, a uvedené je potrebné vykladať tak, že ide o „*popretie existencie pohľadávky ako takej*“, taký výklad podľa sťažovateľa neodpovedá na podstatu jeho námietky, ktorá sa týka neurčitosti prejavu ako celku, nebol zo strany sťažovateľa požadovaný, keďže výklad dôvodu popretia nebol predmetom návrhu, predstavuje pretransformovanie významu a účinku pôvodného prejavu. Takýto postup narúša predvídateľnosť súdneho rozhodovania, keďže veriteľ nemôže vedieť, aký význam bude jeho pohľadávke dodatočne prisúdený.

10. Týmto došlo k zásahu do rovnosti zbraní, keďže súd neprimerane posilnil postavenie správcu, keď mu dodatočne poskytol právne účinný dôvod popretia, ktorý si správca sám neformuloval. Nežiadaný výklad dôvodu popretia, ktorým došlo k náprave pôvodne nespôsobilého prejavu správcu konkurznej podstaty, predstavuje prekročenie rámca súdneho výkladu, zásah do právnej istoty a spravodlivého procesu, porušenie zásady rovnosti strán, obchádzanie zákona v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ je presvedčený, že takýto výklad nepredstavuje výklad právneho úkonu, prekračuje rámec súdneho výkladu, keďže mení význam prejavu správcu bez toho, aby takýto výklad bol navrhnutý alebo vyžadovaný účastníkom konania, nahrádza nedostatočný a nespôsobilý prejav správcu vlastnou interpretáciou súdu.

11. Podstatou tejto ústavnej sťažnosti je namietaný extrémny nesúlad skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel krajský súd ako súd prvého stupňa, ako aj najvyšší súd v pozícii odvolacieho súdu a dovolacieho súdu, s dôkazmi prevedenými v incidenčnom konaní.

12. Sťažovateľ nesúhlasí s chápaním prípustnosti dovolania, keď najvyšší súd v napadanom rozhodnutí posúdil prípustnosť dovolania len z dôvodov uvedených v § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Sťažovateľ tento výklad prípustnosti dovolania vidí v rozpore s podstatou inštitútu dovolania, ako aj v rozpore s postavením a poslaním najvyššieho súdu v rámci súdnej sústavy a v rozpore s judikatúrou ústavného súdu. Sťažovateľ je presvedčený, že prípustnosť dovolania musí byť posudzovaná tiež v prípadoch, keď rozhodnutie, proti ktorému dovolanie smeruje, vykazuje ústavnoprávne deficity.

13. Sťažovateľ incidenčnú žalobu podal z dôvodu presvedčenia, že v dôsledku neplatného rozviazania pracovného pomeru, ktorý u družstva trvá dodnes, mu prináleží jednak náhrada ušlej mzdy ako aj odškodnenie za neposkytnuté naturálie, čo po vyhlásení konkurzu na majetok družstva 31. marca 1999 pôvodnými žalobami z dôvodu zastavenia konaní už nemohol docieľiť. Právny základ nárokov sťažovateľa na uplatnené pohľadávky bol osvedčený viacerými rozhodnutiami okresného súdu a úlohou incidenčného súdu v namietanom konaní nebolo skúmať stav súvisiacich

prerušených konaní, ale to, či popierací prejav správcu konkurznej podstaty obстоjí alebo nie. Krajský súd a najvyšší súd túto zásadu počas incidenčného konania ústavnoprávne konformným spôsobom neuplatňovali. Krajský súd miesto toho preberal úlohu okresného súdu, od sťažovateľa vyžadoval dokazovanie, dokonca aj v kontexte takých skutočností, ktoré pred okresným súdom už boli preukázané. Súdny v incidenčnom konaní úplne odignorovali skutočnosť, že v prípade súvisiacich prerušených konaní vedených pôvodne na okresnom súde má ísť o individuálne pracovnoprávne spory, t. j. o spory s ochranou slabšej strany, čo má značný dopad na proces dokazovania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozhodnutiami všeobecných súdov vydanými v incidenčnom konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáhal určenia pravosti pohľadávky vo výške 19 288,22 eur z titulu nezaplatenej mzdy. Sťažovateľ namieta, že súdy v dotknutom incidenčnom konaní postupovali a rozhodovali v rozpore so zákonom a v rozpore s ustálenou judikatúrou, to znamená ústavne nesúladným spôsobom. Konajúce súdy neskúmali popierací prejav správcu, ktorý je podľa sťažovateľa absolútne neplatným právnym úkonom, a neposúdili to, či tento prejav a dôvod popretia uvedený na prieskumnom pojednávaní zodpovedá skutočnosti a vylučuje sťažovateľom prihlásené pohľadávky z uspokojenia v konkurze alebo nie. Konajúce súdy prekročili rozsah predmetu incidenčného konania. Týmto nesprávnym postupom porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

II.1. K napadnutým rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu:

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

17. V danom prípade mal sťažovateľ k dispozícii opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol podať (a aj podal) odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu.

18. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, proti ktorému sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil existenciou vád podľa § 420 písm. a) a f) CSP, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmieneny princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Existencia opravného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom rozsudku najvyššieho súdu, keďže dovolanie predstavovalo v tomto prípade účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa (II. ÚS 345/2020, III. ÚS 39/2022, II. ÚS 251/2024).

19. Sťažovateľ by vo vzťahu k odvolaciemu súdu mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022, I. ÚS 198/2024), avšak takéto námietky v ústavnej sťažnosti neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s takýmto druhom námietok na dovolací súd ani netvrdil.

20. Uplatňujúc princíp subsidiarity právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti napadnutým rozsudkom krajského súdu a najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

21. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd má na zreteli svoju pozíciu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, ktorá je odlišná od postavenia toho-ktorého všeobecného súdu plniaceho si svoju úlohu v rámci opravného systému, kde podstatou je preskúmať a v prípade nezrovnalostí reparaovať zistený skutkový stav a na to nadväzujúci právny záver. Ústavný súd teda na seba neprevzal zodpovednosť všeobecného súdu, ale napadnuté rozhodnutie preskúmal z hľadiska dodržania procesných záruk a jeho zlučiteľnosti s článkami ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sa namieta. Pritom napadnuté rozhodnutia podrobil konfrontácii s argumentmi sťažovateľa, majúci na pamäti, že rozhodnutie orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi (strane) konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (III. ÚS 311/07). V zásade túto povinnosť nemožno chápať ako vysporiadanie sa s každým argumentom účastníka (strany) konania, ale rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia.

22. Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri ktorých vydaní súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce

z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

23. Úlohou ústavného súdu nie je preskúmať to, ktorá z viacerých do úvahy prichádzajúcich interpretačných alternatív je správna, pretože jeho poslanie sa obmedzuje výlučne na posúdenie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia cez prizmu posúdenia porušenia základného práva a slobody, t. j. či rozhodnutie súdu alebo iného orgánu verejnej moci nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti a či je náležite odôvodnené.

24. Výklad zákonov je v primárnej kompetencii všeobecných súdov. Ak výklad, ktorý si osvojí vec prejednávajúci všeobecný súd, možno považovať za ústavne konformný, ústavný súd nemá dôvod do tohto výkladu zasiahnuť (m. m. II. ÚS 43/2018).

25. Z uvedených téz a v intenciách námietok sťažovateľa ústavný súd vychádzal aj pri skúmaní možného zásahu do označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

26. Podľa názoru ústavného súdu možno závery uvedené v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu považovať v rámci dovolacej argumentácie sťažovateľa za dostatočné a presvedčivé a nemožno ich v žiadnom prípade hodnotiť ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k názoru, že najvyšší súd štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom uplatnené dovolacie námietky, pričom svoj záver o odmietnutí dovolania podľa § 447 písm. c) CSP sťažovateľovi zrozumiteľne a primerane odôvodnil. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s jeho závermi nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

27. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa sa s jeho námietkami prednesenými v dovolaní prekrýva v rozsahu namietaného prekročenia predmetu incidenčného konania, ktoré sťažovateľ pre nedostatočné vysporiadanie sa s jeho odvolacími námietkami uplatnil ako dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pričom jeho nesúhlas sa súčasne prelína s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a preto sa ústavný súd zamerlal predovšetkým na posúdenie odpovede dovolacieho súdu na uvedenú argumentáciu.

28. Účelom incidenčného konania je v podstate len rozhodnúť o tom, či popierací prejav správcu ob stojí alebo nie, teda či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave správcu zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená (teda úplne alebo v určitej časti, alebo v určitom poradí).

29. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa rozhodoval krajský súd už v poradí štvrtým rozsudkom, najvyšší súd rozhodoval ako odvolací súd trikrát a namietané rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa je v poradí druhým rozhodnutím.

30. Najvyšší súd v rámci posúdenia namietanej vady zmätočnosti poukázal na odôvodnenie predchádzajúceho rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci, z ktorého vyplýva, že súdy popierací prejav správcu konkurznej podstaty skúmali, dospejúc k záveru, že ho považujú za dostatočný a určitý, keď konštatovali, že popretie z dôvodu, že „*suma je v rozpore s opravným uznesením 6C/13/92 je potrebné vykladať tak, že ide o popretie existencie pohľadávky ako takej, keďže jej nezodpovedá výrok doloženého právoplatného rozhodnutia v konaní a iné rozhodnutie predložené nebolo, a ani iné právoplatné rozhodnutia vo veci uplatnených pohľadávok vydané neboli.*“.

Dovolací súd posúdil uvedené ako adresnú a zrozumiteľnú odpoveď na dovolaciu argumentáciu sťažovateľa.

31. Pokiaľ ide o námietku, že odvolací súd skúmal popierací prejav správcu konkurznej podstaty nad rámec dôvodov uvedených správcom, najvyšší súd v aktuálne posudzovanom uznesení a ani v predchádzajúcom dovolacom uznesení sp. zn. 2ObdoV/4/2017 nedospel k záveru, že k takému prekročeniu došlo. K takému záveru nedospel ani ústavný súd.

32. Naopak, ústavný súd sa plne stotožňuje so záverom dovolacieho súdu o dostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu napĺňajúcom garancie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, keďže ani v podanej ústavnej sťažnosti neidentifikoval také argumenty, ktoré by viedli k pochybeniam v myšlienkových postupoch odvolacieho súdu pri odôvodňovaní jeho rozhodnutia.

33. Aj v rámci posúdenia dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] spočívajúceho v nesprávnom vyriešení právnej otázky rozsahu predmetu incidenčného konania, pri ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, najvyšší súd s poukazom na relevantnú judikatúru, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ v prihláške pohľadávky označil jediné právoplatné rozhodnutie okresného súdu vo veci sp. zn. 6C/13/92, pričom prihlásená suma pohľadávky bola v rozpore s opravným uznesením sp. zn. 6C/13/92, keďže predmetom tohto rozhodnutia bola len pohľadávka vo výške 1 424,32 Sk s príslušenstvom uznaná správcom ako pohľadávka IV. triedy, konštatoval (bod 21 odôvodnenia), že sa stotožňuje s výkladom popieracieho prejavu správcu konkurznej podstaty, ako ho uskutočnil najvyšší súd už v uznesení sp. zn. 1Obo/4/2018, teda že ide o popretie pohľadávky ako takej. Napokon dovolací súd uzavrel, že nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 30bdo/70/2016, sp. zn. 3Obo/3/2023), keďže samotné preukázanie výšky uplatneného nároku nemožno hodnotiť ako prekročenie rozsahu incidenčného konania. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľom predložené rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 6C/13/92 v znení opravného uznesenia tieto skutočnosti potvrdzuje.

34. Pokiaľ sa sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu domáha, aby dovolací súd okrem dôvodov uvedených v § 420 a § 421 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z hľadiska existencie „ústavnoprávnych deficitov“, ústavný súd konštatuje, že aj najvyšší súd je povinný v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy dodržiavať základný princíp materiálneho právneho štátu, ktorým je princíp legality, teda je oprávnený konať len v rámci svojej právomoci mu zverenej zákonom, v danom prípade Civilným sporovým poriadkom. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa v medziach mu zverenej právomoci riadne preskúmal a z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybovali závery, ku ktorým najvyšší súd dospel.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa ako neprípustného plne korešponduje so závermi, ktoré formuloval najvyšší súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, a preto medzi uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ním označených práv. Záver najvyššieho súdu je ústavne konformný a korešpondujúci s ústavne akceptovateľným výkladom

relevantnej právnej úpravy za použitia štandardných metód výkladu príslušných zákonných ustanovení a s ustálenou súdnou praxou.

36. Ústavný súd preto konštatuje, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Na margo elektronickej formy podania ústavnej sťažnosti ústavný súd dodáva, že podanie vo veci samej bez autorizácie je potrebné dodatočne doručiť v lehote 10 dní v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou. Obsahovo musí ísť o totožné podania. Súčasťou pôvodného mailového podania sťažovateľa nebolo splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom ani kópie právoplatných rozhodnutí (doplnené v lehote 10 dní, pozn.), ktorými malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa, napriek tomu, že ide o náležitosti ústavnej sťažnosti vyplývajúce z § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde, ktoré sú predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv. Nesplnenie týchto náležitostí mohlo byť dôvodom odmietnutia sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu